

21e JAARGANG
FEBRUARI 1974

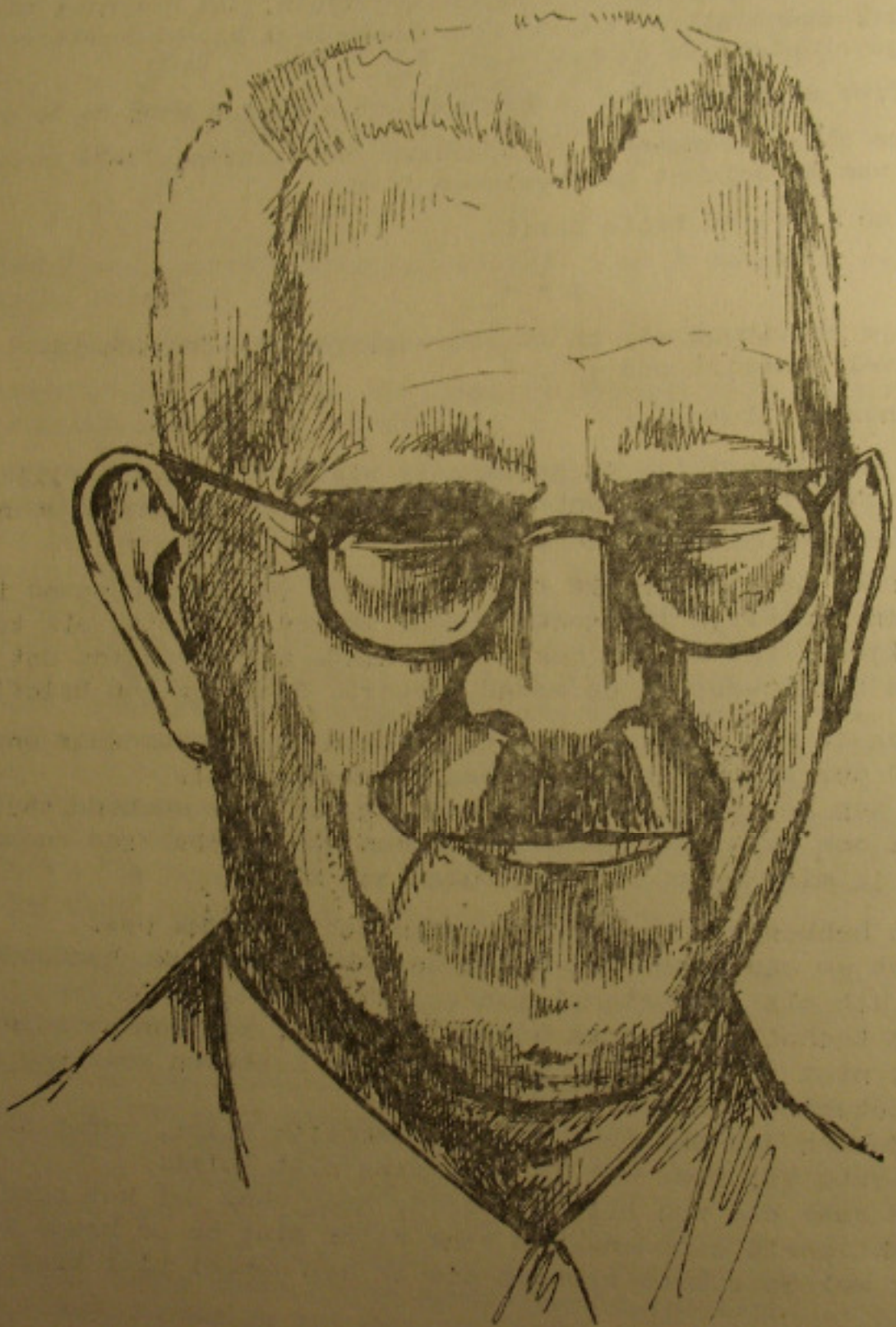

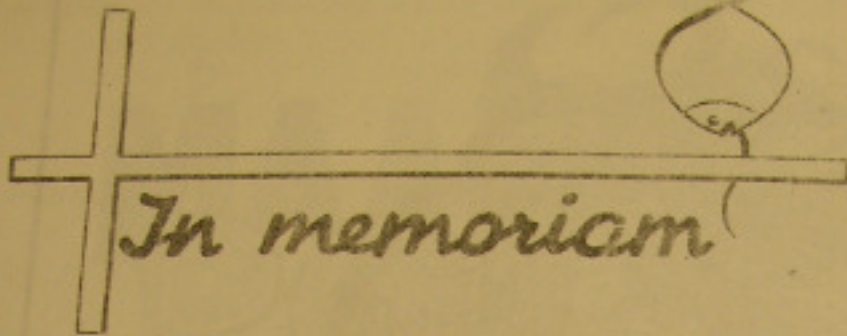
	<u>Blz.</u>
1. Woord van de Redactie	2
2. Soldatennieuws	
- 3 dageners	
- nieuw opgeroepen	
- afzwaaiers	
- nieuwe adressen	3
3. Onze soldaten schrijven	4
4. In memoriam : JOZEF PEETERS	6
5. Ons maandelijks portret : CLEMENTINE HUYSMANS	8
6. Kennismaking met : JAN VERHEYDEN	15
7. Jan Moortgat vertelt uit het verleden.	19
8. Breendonk vroeger en nu	22
9. 5 jaar later.	23
10. Een snuifje peper	25
11. Daar begint het weer !	28
12. Schuin bekeken.	30
13. Minouche of DE MAAGD VAN PARIJS	31
14. Verenigingsleven :	
- Volkskunstgroep	
Anne-Marieke	34
- Jeugdraad :	
Bij de Week van de sol- daat.	35
15. Sportvaria	36
- Voetbal	37
- Wielrennen	38
16. Goed nieuws !	40
17. Denksport	42
18. Dagklapper	47
19. Medewerkers	

De gepubliceerde artikelen
verschijnen onder de uit-
sluitende verantwoordelijk-
heid van de inzenders.

Het gebruik van een pseu-
doniem is toegelaten in
zover de steller bekend is.

Alle rechten inzake repro-
ductie en vertaling zijn
voorbehouden.

Jef Peeters dood : onmogelijk ! En toch !

Zelden heeft iemands heengaan zo'n verslagenheid verwekt. De verrassing was daarbij volkomen. Hij leek zo kerngezond, hij was sterk en scheen onverwoestbaar. En hij is daarbij zo onmisbaar, in de eerste plaats voor zijn geliefde kinderen, kleinkinderen en verwanten en in de tweede plaats voor zijn vele vrienden.

En dat Jef vele vrienden had is overduidelijk gebleken tijdens de uitvaartmis op zaterdag 26 januari l.l. : de kerk was veel te klein. Die grote vriendschaar heeft zich niet zomaar gevormd. Zij was inte-gendeel het gevolg van zijn uitzonderlijk karakter en de vele kwaliteiten die hij kwistig ten dienste stelde van zijn medemensen. Tot die uitzonderlijke kwaliteiten rekenen wij : zijn onkreukbaarheid, zijn rechtvaardigheidszin, zijn vermogen de dingen te relativieren en de waarheid te zeggen zonder dat ze kwetste, zijn ruim begrip voor andersdenkenden, zijn buitengewone verzoeningsgave, zijn grote mensenkennis en niet het minst zijn zin voor humor. Jef Peeters, deze buitengewone man, was tevens een voorbeeldig echtgenoot en vader.

Uit het organisatieleven ten onzent is Jef Peeters - voor het merendeel der Breendonkenaars, Mijnheer Peeters - niet weg te denken. Vóór de oorlog was hij de dynamische voorzitter van een bloeiende K.W.B.-beweging. Na de oorlog nam hij het leidersheft van de Breendonkse Bond voor Grote en Jonge Gezinnen in handen. Van deze bond nam hij de jongste jaren het erevoorzitterschap waar. In het schoolkomitee van het O.L.Vrouw-Instituut, liet hij zich kennen als een wijs raadgever. In de Parochieraad, waarvan hij van bij de oprichting deel uitmaakte, heeft hij vaak de juiste beslissing helpen doordrukken. De kerkfabriek verliest in hem een ijverig en gewetensvol beheerder en kerkmeester. Ook in het Leonarduscentrum zal men Jef erg missen. Jarenlang heeft hij er de verantwoordelijkheid van de drankvoorziening gedragen, een taak die vaak onderschat en dus miskend werd.

Jef Peeters is z'n ganse leven trouw gebleven aan de idealen die hij bij de grote Cardijn heeft opgestoken. Wij zouden durven beweren dat hij tot z'n laatste snik trouw kajotter is gebleven. Voor ons was hij een heilige, hoe dit begrip in onze moderne tijd ook moge gedevalueerd zijn.

Jef, goede vaderlijke vriend, wij zullen je erg, zeer erg missen.

Jozef Peeters

Staf Vivijs.

MAANDELUKS PORTRET

CLEMENTINE HUYSMANS

"Elk goed werk heeft minstens drie eigenschappen : het is eerlijk, het is nuttig en blijmoedig."

J. Ruskin.

Wij hebben het altijd betreurd, dat onze Breendonkse dames zo noot model staan voor een Schakelportret. Bijna onveranderlijk wordt ons verzoek afgewimpeld met de dooddoener : "Over vrouwen valt niets te vertellen. Kies mannen voor jullie beschrijvingen, die beleven immers wát !"

Niet helemaal in die zin sprak Clementine Huysmans zich uit, toen wij haar voor huidig Schakelportretje gingen polsen. "Ik ben het beslist niet eens met de bewering als zou er over vrouwen niets te vertellen vallen", zegde zij ons. "Ik ken er een heleboel, die daden hebben gesteld die veel mannen zouden doen blozen. Maar " , en hier ging zij in 't defensief, "over mijn persoontje is er in 't geheel niets te melden. 'k Ben maar een doodgewone huismoeder, die wel links en rechts probeert te helpen. Voor de rest is het niet veel zaaks".

Het klonk allemaal zo overtuigend en zo vanzelfsprekend, dat wij er waarem-
pel zouden ingetrapt zijn, moesten wij haar niet beter kennen. Nu weten wij dat een haast schuldige nederigheid haar dergelijke taal deed spreken. Neen, naar ons gevoelen verdient Clementine, meer dan wie ook, opgenomen te worden in onze portrettengalerij.

Al heeft zij geen heldendaden in de gebruikelijke zin van het woord gesteld, al vond haar naam niet de weg naar een krant, voor ons is zij een merkwaardige vrouw, door haar-terloops reeds genoemde- eenvoud, door haar innemendheid, door haar sociale bewogenheid en door haar totale inzet met betrekking tot de goede zaak. Valt er te helpen, Clementine is daar. Niet zelden als eerste, bijna altijd als laatste. Ongevraagd en aan om het even wie geeft zij een helpende hand.

Heeft Clementine dan geen gebreken ? Zonder enige twijfel, anders was zij

geen mens. Daarbij moet ook bij haar de balans kwaliteiten t.o.v. gebreken in evenwicht zijn... Dus Clementine heeft, zoals ieder ander, haar gebreken. Gelukkig kennen wij ze niet. Trouwens mochten we ze wel kennen, we zouden ze toch lekker verzwijgen. Onze bedoeling is immers niet van haar een honderd procent beeld op te hangen.

Laten wij echter volgens het beproefd recept, d.i. in min of meer kronologische volgorde, haar levensfilmpje afrollen.

Zij werd op 9 mei 1923 te Tisselt geboren uit het echtpaar Frans Huysmans en Pelagie Verworst, beiden beter gekend als Frans en Pelagie van de route. Zij verwierven deze bijnaam doordat zij een spooroverweghuisje bewoonden in de Beekstraat aan de grens met Ramsdonk. Zij konden dit "routehuisje" aan gunsttarief huren omdat vader vast spoorlegger en "duivel-doet-al aan "den ijzeren weg" was en in ondergeschikte orde omdat hij diende in te staan voor een kroostrijk gezin.

Clementine werd inderdaad opgevolgd door twee zusjes en drie broers. Het vullen van acht monden en het behoorlijk kleden van dit grote gezin stelde vaak problemen, want vaders spoorwegloon lag aan de zeer lage kant. In de dertiger jaren, gekenmerkt door een fatale economische crisis, werden de problemen er niet makkelijker oplosbaar om, temeer daar de kinderen steeds groter werden, met alle gevolgen vandien.

Een eerste slachtoffer van dit steeds aan-de-rand-van-de-nood-leven was Clementine, het oudste kind. Haar buitengewone begaafdheid kon zij niet in voortgezet onderwijs uitleven: de financiële middelen hiertoe ontbraken volledig en daarbij kon haar hulp in het gezin best gebruikt worden, oordeelde moeder Pelagie, die overigens de mening toegedaan was, dat voortstuderen niets was voor meisjes uit hun stand...

Zonder morren heeft Clementine zich geschikt in haar lot. Maar niet zonder spijt, want "leren" was haar lang leven. Daarbij had zij zich graag blijven meten met haar klasrivale, die het later zeer ver heeft geschopt in de onderwijswereld.

Gelukkig was Clementine niet het type om bij de pakken te blijven zitten. Waar zij geestelijk - hier ook in de zin van verstandelijk - voedsel kon opdoen, was zij present. Zo volgde zij een avondleergang snit en naad in Willebroek en haalde er spelenderwijs haar getuigschrift. Die cursus is haar zeer ten nutte gekomen, want voor haar kleren of die van haar dochttertje hoeft zij niet naar de maaister of welk konfektiehuis te gaan.

Haar kinderjaren verliepen rimpelloos, zoals dat heet. Tot echter op 10 mei 1940 ons land onverhoeds door het Hitlerleger werd overvallen dat hier dood en vernieling kwam brengen. Vader Frans werd in zijn hoedanigheid van spoorwegarbeider gemobiliseerd en kreeg bevel zich zonder verrij naar Kortrijk te begeven. Moeder Pelagie, volledig aan haar lot overgelaten, sloeg ijlings met de zes kinderen op de vlucht voor de aanrukkende Duitse horden. Een pijnlijke en angstvolle voettocht bracht hen tot in Ruiselede bij Brugge. Daar waren zij - goddank van op afstand - getuige van een hels bombardement. Een paar dagen later kapituleerde het Belgische leger en Pelagie vatte terstond met haar kroost de terugweg naar Tisselt aan. Thuis aangekomen waren zij niet weinig blij vader Frans ongedeerd terug te zien. Die vlucht zal Clementine altijd als een

nachtmerrie blijven achtervolgen : teveel ellende heeft zij dan gezien en zelf meegemaakt.

Gelukkig werden de lange en bange bezettingsjaren voor de Huysmansen niet katastrofaal als voor vele anderen. Geen enkel gezinslid werd ooit door de Duitsers of hun handlangers verontrust. Dit belette nochtans niet dat hongerman voortdurend aanwezig was. Met het klompje rantsoenbrood was het niet lang vol te houden. Daarom moest er voor aanvulling gezorgd worden : smokkelen noemden men dat toendertijd. In deze bedrijvigheid toonde Clementine zich een kraan. Voor nachtelijk duister of welk gevaar ook was - en is zij nu nog steeds - niet bevreesd.

Als op 4 september 1944 de bevrijding van onze gewesten een feit was, had Clementine reeds de meerderjarige leeftijd bereikt, maar omzeggens nog geen jeugd gekend. Chiro of welke andere jeugdorganisatie was immers voor de oorlog in Tisselt volkomen onbekend. En van dansen of "uitgaan" was er, mede door de bezetting, nooit sprake geweest.

Na die bewuste 4 septemberdag werd zij evenwel meegesleurd in de roes van de bevrijding en kreeg zij van thuis toelating hier en daar een bal mee te pakken. Op een dergelijk bal heeft zij Jan Van de Ven, die zij reeds van ziens kende, dieper dan normaal in de ogen gekeken. Jan beantwoordde die diepgaande blik en de gevolgen laten zich raden. Zij hebben er geen lange verlovingstijd overgedaan. Op 22 mei 1945 waagden zij de huwelijksstap. Meteen was Breendonk een inwoner rijker, want het kersverse paar ging inwonen bij vader Peer Ven en zijn drie toen nog ongehuwde zonen. Onmiddellijk kreeg Clementine de leiding over de huishouding van dit zware gezin. Haar bedrijvigheid zou zich hierbij echter niet beperken, want Peer Ven had nog een bloeiende zaak in bouwmaterialen, waarbij haar hulp dra onontbeerlijk werd. Een wederopbouwwoede deed de zaak op volle toeren draaien. Clementine heeft zo duizenden bakstenen gestapeld, geteld en op kruiwagens of karren geladen. Met zakjes cement jongleerde zij als een man. Ook witkalk en zand bestelde zij aan de vele klanten. Zodoende was zij hier in Breendonk tamelijk vlug gekend door de mensen en leerde zij op haar beurt ook vele mensen kennen.

Al dit vele werk liet weinig tijd of kans tot heimwee naar Tisselt en "den hoek" waar zij was opgegroeid en die Karel De Decker zo treffend in KOERIER heeft beschreven onder de titel "Mijn Peyton Place". Gezegend met een gezond aanpassingsvermogen was het voor Clementine niet moeilijk hier in Breendonk te aarden. Wel voelde zij zich in het begin wat onwennig in de kerk, waar zij nog geen vaste plaats had en dan maar met tegenzin achteraan bleef zitten.

Buiten die tijdelijke onwennigheid in de kerk verliep de rodageperiode rustig. Clementine voelde zich tamelijk vlug opgenomen in de Breendonkse parochiegemeenschap. Hoe kan het anders met zo'n zonnig en hulpvaardig karakter !

In 1946 liet zij zich inschrijven bij de plaatselijke K.A.V.-afdeling, waarvan zij in 1962 tot dagelijks bestuurslid en in 1967 tot voorzitter verkozen werd. Zij loopt hoog op met haar K.A.V., waarvan zij de doelstellingen als volgt formuleert : "De erkenning en de waardering van de arbeidsvrouw in haar persoon en in haar streven, rekening houdend met eigentijdse gedachtenstromingen en vormgeving. Opvoeding tot volwassenheid ,

zich leren inzetten in de gemeenschap op sociaal gebied, in het beroepsleven, de politiek, de kunst, het geestesleven, enz."

Haar streven en bemoeienissen in de K.A.V. vonden niet steeds de gepaste waardering. Van onbegrip en tegenkantingen bleef zij niet gespaard. Maar dit heeft haar niet tot kapituleren kunnen verleiden. Zij doet naarstig en onverstoord verder. "Want het loont steeds de moeite", zegt zij. "Er blijft altijd iets goeds over." Dat de K.A.V. aan bijval heeft ingeboet, zal Clementine niet ontkennen. "Maar", verdedigt zij zich, "hieraan zijn de gewijzigde levensomstandigheden grotendeels de schuld. De mensen zijn nu veel moeilijker uit huis te krijgen. Zij zijn de gevangenen van het glazen kijkkastje. Verder is er het wagentjedat hen toelaat in een mum van tijd in de omgeving of in de grootstad ontspanning te vinden van een formaat dat hier ten onzent niet kan geboden worden."

"Toch vergissen die mensen zich schromelijk", meent Clementine, "want zij ondergaan de dingen passief, wat eerder een verarming dan een verrijking betekent. Bijvoorbeeld zelf zingen - hoe stuntelig ook - is ver te verkiezen boven het passief beluisteren van de mooiste muziek. Waarmee niet bedoeld wordt dat luisteren naar het betere uit den boze zou zijn, integendeel. Alleen mag men zich niet beperken tot luisteren."

Clementine, die zoals gezegd in haar jeugd niet de gelegenheid kreeg tot aansluiting bij de Chiro, zou op volwassen leeftijd - zij was toen reeds lang moeder - intens bij deze beweging betrokken worden en dit als "bivakkookmoeder". Het eerste bivak dat zij in die "hoedanigheid" mee maakte, was in 1960. Voor de Breendonkse Chiro-jongens - een meisjesafdeling werd pas jaren later opgericht - was dit reeds de tweede uitgave. Haar eerste bivak stond onder de geestelijke leiding van pater Lucas uit Kapelle-op-den-Bos. Tijdens haar tweede bivak in 1964 fungeerde broeder Eli uit Puurs als proost. De daaropvolgende bivakken hadden zonder onderscheid steeds onderpastoor, later pastoor Michiels als geestelijke begeleider. Van de vijftien tot nog toe georganiseerde bivakken pikte Clementine er liefst dertien mee. Zij denkt nog lang niet aan ophouden. "Want", wou zij ons overtuigen, "zo'n bivakken bieden je bijzondere en veelzijdige belevenissen. Elk bivak is anders dan het vorige en weer anders dan het volgende. Afwisseling is er troef. Je leeft er in familie met het kookpersoneel en de leiding. Je doet er boeiende ervaringen op. Een bivak is een rijke leerschool. Ondanks de drukke bezigheden kan je er genieten van de vrije, gezonde natuur en waardering opbrengen voor eenvoudige, maar toch zo mooie dingen waaraan je anders achteloos voorbijgaat. Je vergeet er het jachtige, gekunstelde keurslijfleven bij. Je leeft mee met de kinderen en deelt hierdoor in hun vreugden. Je bent vooral gelukkig om de dankbaarheid van de kinderen die zij kwistig betonen, vooral tijdens het kampvuur, het boeket van elk bivak. Neen", glimlacht Clementine, "ik zou mijn bivakken niet willen missen." De lichtjes in haar ogen schijnen dit wel te bevestigen.

Een andere vrijetijdsbesteding is zingen en mondharmonikaspelen. In dit laatste is zij een hele Piet. "Alles op 't gehoor", zegt zij, "want van solfège heb ik niet het minste benul."

Zingen deed en doet zij in koorverband. Haar eerste ervaringen deed zij op in HET KOOR DER ZINGENDE MOEDERS, naam waarvoor, naar men zegt, Giljom Verbruggen het brevet kan opeisen. Dit koor had zijn ontstaan te danken aan een aktie uitgaande van het provinciaal K.A.V.-verbond, dat op 28.4.1968 in de stadsfeestzaal van Antwerpen een groots opgezet zangfeest had geprogrammeerd. Voor die gelegenheid zou er in de plaatselijke afdelingen een zanggroep opgericht worden, die dertien volksliederen moesten instuderen met het oog op de gezamenlijke uitvoering tijdens genoemd zangfeest. De bedoeling was zo een slordige tweeduizend uitvoersters naar Antwerpen te brengen.

Breendonk zou ook meedoen, besloot Clementine en zij trok op zoek naar kandidaten. Die waren vlug gevonden. Zuster Lutgart was daarbij bereid hen de dertien opgelegde volksliederen aan te leren. Van begin af was er stemming. De oefeningen werden zeer regelmatig bijgewoond. Ieder "moeder" toonde zich een vlijtige leerlinge. De resultaten bleven dan ook niet uit. Alles vlotte zo goed, dat reeds op 17 februari 1968 een eerste officiële optreden werd gewaagd naar aanleiding van de eerste Breendonkse Soldatenavond. Niet zonder sukses. Dan volgde het gezamenlijk optreden in de Antwerpse feestzaal. Het werd er een topper. Een laatste optreden kende HET KOOR VAN DE ZINGENDE MOEDERS op 6 mei 1968 voor de K.A.V.-afdeling St. Pieters Mechelen. Daarna stapten de "moeders" in blok over naar het gemengd koor IN DULCI JUBILO, dat in oorsprong ook een gelegenheidskoor was, nl. ter viering van het vijftienvigjarig priesterjubileum van pastoor Menten.

Bij DE ZINGENDE MOEDERS was Clementine zonder enige twijfel de spil en de bezielster. Bij IN DULCI JUBILO is zij nu een ijverige en degelijke alt. Daarbij speelt zij er nog de rol van kassierster en zorgt zij ervoor dat alle koorleden regelmatig en tijdig voor de oefeningen en de uitvoeringen opgeroepen worden.

Jan De Bondt, die zij langs IN DULCI JUBILO om had leren kennen, heeft niet lang bij Clementine hoeven aan te dringen om in zijn Volkskunstgroep ANNE MARIEKE de edele volksdanskunde te komen beoefenen. Ook hier mist zij geen enkele repetitie. Evenmin zal zij verstek maken bij een optreden. Zij heeft reeds een massa heerlijke herinneringen aan deze bloeiende, steeds aangroeiende volkskunstgroep, die stilaan op weg is faam te verwerven buiten onze gemeente.

Nauw aansluitend bij zang en volksdans staat de Muziekschool van Willebroek, waar Clementine een leergierige studente is en waarvoor zij vaak taxiwoman speelt voor de jeugdige blokfluitertjes en andere muzikanten-in wording.

Met haar sociale bewogenheid en haar groot hart voor de minder bedeelden, was zij a.h.w. aangewezen om deel uit te maken van de werkgroep van BRONTA (Breendonkse ontwikkelingshulp). Heel wat geld kon en kan zo, o.m. door haar bemoeiing, aan onze Breendonkse missionarissen en missiezusters overgemaakt worden.

Haar liefde tot de mens, vooral haar bezorgdheid voor zieken en gehandikapt, dreef haar onweerstaanbaar naar EN TOCH SCHIJNT DE ZON, de Breendonkse Bond voor Gehandikapt, waar zij - als overal - een onvervangbare helpster is.

't Was voor Clementine maar een kleine stap van de Bond voor Gehandikaptten naar de werkgroep van WELZIJNSZORG, een ploeg mensen die op zich hebben genomen op geregeld tijdstip een bezoek te brengen aan zieken en of minder-validen, die aan het ziekbed gekluisterd zijn of het huis niet meer kunnen verlaten : eenzame mensen dus.

Aan onze bloedeigen SCHAKEL verleent Clementine ook haar medewerking. Af en toe bezorgt zij ons een aktiviteitsverslag van "haar" K.A.V. en jaarlijks staat zij in voor de fonnementsvernieuwing in de Groenstraat.

Haar "overtollig" bloed, zoals zij dit zelf noemt, raakt zij om de drie maanden kwijt in 't Centrum. "Daar zorgt de bloedtransfusiedienst van het Rode Kruis wel voor", glimlacht zij.

Als wij hier de opsomming van Clementine's kwaliteiten en aktiviteiten stoppen is dit met de wetenschap dat wij er nog heel wat vergeten. Dit maakt er haar niet onverdienstelijker om.

Velen die Clementine - deze bezige bij - kennen, vragen zich wel eens af of zij nog wel tijd vindt voor haar eigen huishouden. Want vergeten wij daarbij niet dat Clementine en Jan niet alleen zijn gebleven. Hun huwelijk werd immers gezegend met een koningswens : een jongen, Willy ° 7.6.1950 en een meisje, Gisèle ° 10.1.1964. Die zich-afvragers geeft Clementine het volgende antwoord : "Mijn huishouden doe ik vóór en ná, vooral 's morgens vroeg en 's avonds laat. Ik krijg hierbij veel hulp van mijn man, die ik niet genoeg dankbaar kan zijn. Ook de kinderen hebben begrip voor mijn handelwijze, waarvoor ik hen zeer erkentelijk ben. Want dit hoeft gezegd : zonder akkoord, steun en medewerking van het gezin is een taak als de mijne onmogelijk vol te houden. Wij kunnen uit ervaring deze bemerking ten volle onderschrijven.

Hiermede zijn wij aan het einde van Clementine Huysmans' - zeer zeker eenzijdig belichte - levensschets. Wij wensen dit portretje van deze prachtvrouw af te ronden met haar én te danken voor alles wat zij voor onze Breendonkse gemeenschap gedaan heeft en nog doet én haar nog een lang en ijvervol leven toe te wensen. Wij willen tevens Willy en Gisèle, haar kinderen, en vooral Jan, haar man, danken voor de mooie kansen die zij hun moeder, respektievelijk echtgenote, bieden.

Staf Vivijs.

- - -

Kennismaking met

Herhaaldelijk hebben we in de rubriek "Dagklapper" van de Schakel melding gemaakt van de hoopgevende en lovende uitslagen van het K.W.B.-volleybal-team. De man achter dit hele resultaat is ongetwijfeld Jan Verheyden, de zeer sportieve echtgenoot van Magda Beuckelaers.

Jan voorstellen hoeft wellicht niet meer. Iedereen kent wel de geblokte en flink uit de kluiten gewassen jonge man die sedert enkele tijd een fraaie woning heeft betrokken in de Dorpstraat. Jan is afkomstig uit Blaasveld, waar hij het wel en wee heeft gedeeld van een gerenommeerde volleybalploeg: M. Siks. Hij was er een van de basispionnen, omwille van zijn krachtige smashes, goede receptie en klaar doorzicht. Toen hij zijn intrek nam in onze parochie werd hij spoedig angeklampt door de daar bestaande K.W.B.-volleybalploeg en Jan hapte toe. Hij werd er aangesteld tot trainer met het reeds bekende resultaat.

Volleybal is momenteel erg in.

Bijna elke gemeente bezit zijn eigen team. De wedstrijden in de nationale competitie lokken steeds meer en meer volk. Want het is een zeer spektakulaire en toch zeer volkse sport. Veel wordt gevraagd van de reaktiesnelheid, van de been- en armspieren en ook van de lenigheid. Bij ons startte de K.W.B. enkele jaren geleden met het initiatief om voor de leden van de bewe-

JAN VERHEYDEN

ging een ontspanning te bezorgen op sportief vlak. Naast voetbal werd er gegrepen naar volley. Hiervoor werd ondergetekende aangesproken. De bedoeling was op zondagvoormiddag aan de vele jonge leden die K.W.B. telde een verkwikkende sport aan te leren, die niet zozeer gericht was op competitie dan wel op amusement. De start werd dan ook gegeven met een 15-tal leden, die nu nog steeds fervente aanhangers zijn.

Alle begin is moeilijk, ook de eerste stappen en ballen in de volleybal-sport. Voor wij er konden aan denken een tornooi mee te spelen, laat staan zelf in te richten, moest er een lange weg worden afgelegd. Vooreerst de bal leren toetsen en sturen : lessen die nog steeds verder worden voortgezet. Dan de spelregels uiteenzetten, wijzen op fouten en ook korrekties aanbrengen, alhoewel dit laatste in vele gevallen een moeilijke laat staan bijna hopeloze karwei was.

In die tijd was het eerste grote trekpaard Frans Van Mol, die zowat in alle sporten thuis is en dus ook van volleybal aardig wat kaas had gegeten. Frans spande zich voor de sekretariaatswagen, verzocht om de oprichting van een sportkomitee in de schoot van de K.W.B. en ja na een jaar werd er gedacht aan een eerste tornooi. Het werd gewonnen door Blaasveld, met onder meer Jan Verheyden.

Het gevolg was dat we ook werden uitgenodigd om elders te gaan spelen, dit met wisselend succes. De mooiste resultaten werden immers afgewisseld door onbegrijpelijke nederlagen. De redenen hiervoor : tekort aan een degelijk doorgevoerde training, te weinig inzet en...en beetje tegenslag.

Laat ons zo de eerste periode afsluiten. De tweede periode vangt aan met de ontmoetingswedstrijd georganiseerd door K.W.B.-arrondissement Mechelen.

Het eerste jaar werden deze ontmoetingswedstrijden teveel aan de willekeur van de ploegen overgelaten. Het werd een uitstapje of een ontvangst van ploegen, zonder veel inzet, geen rangschikking, falende scheidsrechters, weinig reglementen, totdat vorig jaar de kentering kwam. Te Mechelen werd iemand aangesteld om in dit hele zootje een ordentelijke lijn te trekken : de kompetitievormgeving werd gekreëerd, men diende te spelen op vast bepaalde data en enkel de arrondissementele verantwoordelijke kon beslissen over het uitstellen van wedstrijden. De goede weg was ingeslagen.

JAN, JE EERSTE KENNISMAKING MET K.W.B. GEBEURDE EIGENLIJK TE KASTERLEE WAAR EEN HALVE FINALEWEDSTRIJD WERD VERLOREN TEGEN BLAASVELD.

Blaasveld was daar aanwezig met voldoende personen om een ploeg uit te bouwen en vermits ik dan toch in Breendonk woonde en mij herhaaldelijk was gevraagd om bij de plaatselijke K.W.B. te spelen, besloot ik het tornooi in de geel-zwarte kleuren mee te maken. Het spel was niet slecht, hoewel veel fouten werden gemaakt door zenuwachtigheid, overhaast spelen en af en toe kibbelen. Dat zijn nu precies dingen die men moet gaan vermijden : kam spelen, zijn tijd nemen, de drie passen verzorgen, een aanval fatsoenlijk besluiten, mekaar aanmoedigen en durven fout bekennen.

DAN WERD JE GEVRAAGD DE PLOEG TE TRAINEN. JE GING DAAR OP IN .

Tenslotte leefde ik in Breendonk en was ik al lid geworden van het Centrumkomitee. Naar Blaasveld rijden voor een training ging niet altijd. Waarom dan niet bij de K.W.B. blijven spelen en trainen. Vooral omdat er enkele

flinke jonge krachten waren bijgekomen. We denken aan Frans Moeyersoms en Leo De Gang. De oude kern leverde daarbij voldoende spelerspotentieel om een goede ploeg uit te bouwen. Misschien wel de beste K.W.B.-ploeg van Klein-Brabant. We staan toch aan de leiding in de competitie en als we onze wedstrijd tegen buur Kalfort kunnen afwerken zit er een titel in. We trainen nu elke maandagavond van 8 tot 10 uur in het zaaltje gelegen in de Coolhemveldstraat te Kalfort. De winter maakt het immers soms moeilijk om buiten te oefenen. Geregeld zijn er een 12-tal jongens aanwezig om deze trainingen te volgen. Eieren doet hier wat tot zijn mogelijkheden behoort. We beginnen met opwarmingsoefeningen, eigenlijk turnoefeningen, die goed zijn om het buikje weg te werken. Dan wordt steeds opnieuw gekerd hoe de bal bovenhands en onderhands dient gespeeld, omdat dit toch basis is van de volleybalsport. Dan gaan we stapsgewijs verder. De smash wordt uitgelegd, gedemonstreerd en op verschillende manieren pogen we dan de uitvoering ervan aan te leren. Wie smash zegt denkt natuurlijk ook aan blokvorming. Een karwei die in de spieren kruipt, omdat de handen een flink eind boven het net moeten reiken en in het kamp van de tegenstander de bal moeten tegenhouden. Wie dan nog niet op zijn adem heeft getrapt, oefent nog op zijn eentje een of ander manoeuvre in, terwijl de anderen even pauzeren om een verfrissing te nemen. Tot slot wordt er nog een wedstrijd gespeeld. De bedoeling is van deze mensen een groep te maken die aan elkaar hangt. En dat begint stilaan te groeien. Het komt erop neer te weten wat we aan elkaar hebben. In hoeverre we in het spel op elkaar kunnen rekenen is belangrijk om te weten in hoever we in het dagelijkse leven met elkaar kunnen opschieten.

DE PLOEG HEEFT DE LEIDING IN DE KW.B.-KOMPETITIE. ZIT ER EEN TITEL BIJ WIJZE VAN SPREKEN DAN, IN ?

Waarom niet. Wanneer we in de belangrijkste wedstrijden kunnen rekenen op het basisteam zit er dat dik in. Gewoonlijk trekken we met dezelfde spelers naar elke wedstrijd. Dat zijn Stan Scholiers, Eddy De Keyzer, André Vereecken, Frans Moeyersoms, Leo De Gang, Arnold Aerts, René Van der Auwera, Roger Van Dessel, Staf Dewachter en ikzelf. Met deze ploeg kunnen we menige andere best aan. Maar het komt erop aan dat iedereen zich wil inzetten voor de anderen, dat voor elke bal wordt gevochten en dat men niet twijfelt een verloren gewaande bal te gaan halen. De inzet de overgave en vooral het doorzettingsvermogen zullen we best kunnen gebruiken.

DE KLEUREN ZIJN GEEL-ZWART. MAAR HERHAALDELIJK HEBBEN WE KUNNEN VASTSTELLEN DAT ER ANDER GEKLEURDE TRUITJES IN DE PLOEG ZITTEN.

Ja hoe dat precies in mekaar zit weet ik ook niet. Normaal zou elke wedstrijd moeten gespeeld worden in gele truien met zwarte broekjes die erbij horen. Maar dat is soms moeilijk. Het gebeurt immers dat we de dag voordien een voetbalwedstrijd hebben afgehaspeld met dezelfde uitrusting. Die kan onmogelijk de dag nadien proper zijn. Er werden meerdere firma's aangesproken om tussenbeide te komen om dit probleem op te lossen. Maar een oplossing is er tot dusver nog niet. Dat komt wellicht.

MOET MEN SPECIALE VOORWAARDEN VOLDOEN OM VOLLEYBAL TE SPELEN ?

Er wordt alleen verondersteld dat je voldoende karakter kunt opbrengen om in een ploeg te spelen. Al de rest is oefening. Natuurlijk zijn er mensen die omwille van hun lengte, hun lenigheid of afzetvermogen als het

ware bevoordeeld zijn. Maar ook zij hebben oefening nodig. Volleybal is trouwens een sport die aan te raden is voor iedereen die last heeft van een toenemend buikje, gevolg van een rustig, te rustig leven. Dát kan men wegwerken door de buikspieren enorm veel werk verzetten in deze sport. Het komt er eigenlijk op neer de wil te hebben om fit te blijven en voor anderen staat als het ware de eersucht, of beter de inzet en de drang om te spelen en te winnen centraal. Maar in feite is het in hoofdzaak fit blijven. Daarom ook de voorbereidende turnoefeningen, die de koude spieren van de 29-ers en meer moeten opwarmen om letsels te voorkomen. Eenmaal op temperatuur kunnen zij nog best mee.

WAT STAAT ER VOOR DIT JAAR OP HET PROGRAMMA ?

Onze sekretaris, Roger Van Dessel, zal daar meer vanaf weten. Ik veronderstel, in de eerste plaats deze competitie goed afwerken, wat wil zeggen trachten de reeks te winnen om nadien in de eindronde een aardig woord mee te spreken. Later zullen er wel een paar tornooien geprogrammeerd worden buiten de gemeente en zeker en vast een tornooi, het vierde, op het Centrum. Vorig jaar eindigden we eerste, zodat we ons verplicht zien dit jaar opnieuw ons in te zetten voor de overwinning.

. . .

We willen toch nog een stille wenk geven aan enkele jongens die nog niet vernoemd zijn, maar die steeds aanwezig zijn op de oefening, maar niet wensen opgesteld te worden in de competitie : daar is in de eerste plaats materiaalmeester en duivel-doet-al Arseen Muyschondt, Nest Mertens, Jan Janssens, Jos Snackaert, Eduard Van de Ven, Francois Polspoel, Frans Borghijs die ons soms kwar vervoegen en over aardig wat talent beschikt en nog vele anderen. Een ding mankeren we nog : supporters die ons tijdens de moeilijkste momenten recht kunnen roepen. Het loont immers de moeite om naar een volleybalwedstrijd te komen kijken. Het is wellicht een van de enige sporten die zoveel van je spieren vereist, zonder brutaal te zijn, spektakulair en attraktief menig persoon kan bekoren. Wie deze sport wil beoefenen komt elke maandagavond om 19,45 uur naar het Centrum van waaruit gezamenlijk naar Kalfort wordt gereden.

Staf Dewachter.

- - -

BREENDONK VROEGER en NU

(vervolg)

- Zitting 6.01.1914 : Toelating wordt gevraagd tot vernieuwing in Groenstraat van stuk toen genoemd DELPLANQUE-DE SCHUTTER - Beenhouwerstraat - J.Hammeneckerstraat. In afwachting zullen verbeteringswerken uitgevoerd worden aan ongekasseid gedeelte van Groenstraat, weg nr 2.
- Zitting 11.07.1921 : Goedkeuring van aanbesteding in Breendonkstraat voor verbeteringswerken à 18.135 fr door de gebr. De Moor van Willebroek.
- Zitting 29.08.1921 : Verbeteringswerken aan Moor-, Wachting- en Hammeneckerstraat toevertrouwd aan Louis Van de Ven tegen de globale som van 43.560 fr.
- Zitting 11.08.1922 : Beslissing tot aanleg van voet- en fietspad Dorp-Molenheide tot aan Van de Ven J.B. = standbeeld.
- Zitting 11.01.1923 : Smoutmolenstraat : verzoek tot kasseiing zal aan overheid gedaan worden.
- Zitting 11.06.1923 : Raad keurt plan en schatting à 132.000 fr goed van herkasseiing van Groenstraat, klaarblijkelijk stuk Veurt-Beenhouwerstraat.
- Zitting 11.03.1924 : Nogmaals goedkeuring van plan en schatting à 132.000 fr
- Zitting 25.08.1924 : Gebroeders Daelemans uit Sint Amands krijgen de werken toegewezen à 214.280 fr, werken uit te voeren in porfierstenen uit Quenast.
- Zitting 27.11.1924 : Van Asch Alfons, Dorp 21, wordt aangewezen als toezichter over werken aan Groenstraat à 1.125 fr voor 3 maanden.
- Zitting 15.01.1925 : Smoutmolenstraat : moeilijkheden in verband met ont-eigening. Plan tot kasseiing wordt echter niet opgegeven.
- Zitting 22.10.1925 : Voorstel tot verbreding tot 5 m van Geitenschaat (nu Eigenaarsstraat) aangenomen.
- Zitting 16.06.1928 : De Heer Lambrechts Gust, landmeter, wordt gelast met ontwerp verbreding van Geitenstraat.

(vervolgt)

5 Jaar Later

Wanneer wij het Schakelnummer van Februari 1969 doornemen bemerken wij onmiddellijk dat het uitzicht van de Schakel iets aan het veranderen is.

Al de vorige nummers werden getypt met een gewone schrijfmachine met een tamelijk groot lettertype. In het aangehaalde nummer zien we voor de eerste maal - en dan nog maar in enkele artikels - de verschijning van een klein lettertype dat echt zo gelijklopend is dat iedereen direkt kan bemerken dat er iets is gebeurd.

Inderdaad, vijf jaar geleden ging de redactie van de Schakel over tot de aankoop van een elektrische schrijfmachine. Sedertdien wordt de tekst van ons lijfblad met deze machine op stencil gebracht. Wij zijn ervan overtuigd dat dit niet zo'n bijzondere gebeurtenis is. Waarom juist hier dan uw aandacht op trekken?

Regelmatig horen wij links en rechts kritiek over het zogenoemde "machinepark" van de Schakelredactie. Meestal is deze kritiek gunstig. Vele mensen kunnen hun verwondering niet onder stoelen of banken steken. Zij verklaren ons vrijuit dat zij de Schakeluitgevers moeten bewonderen, niet alleen voor hetgeen maandelijks door ons blad aan de man wordt gebracht, maar ook voor de fantastische uitrusting die deze mensen al hebben bijeengebracht om het blad in optimale voorwaarden te kunnen laten verschijnen. Wanneer dan bij het rondhalen van de abonnementen sommigen U ronduit zeggen dat zij moeilijk kunnen begrijpen dat het abonnementsbedrag nog steeds hetzelfde is, terwijl alle andere prijzen de hoogte ingaan, is dit voor ons wel een hart onder onze riem.

Velen zeggen ons nooit iets. Zij lezen en bezien de Schakel en zijn tevreden dat ze voor hun geld iets krijgen dat de moeite waard is.

Er zijn er echter ook anderen. Zij die durven beweren dat de Schakelredactie wel uitgerust is met een stel interessante machines, die veel geld kosten, maar die voor de gemeenschap weinig of niet dienstbaar zijn. Zij beschouwen de Schakelmensen nog steeds als een groepje individualisten die het wel goed kunnen, maar zich enkel en alleen willen inzetten voor de Schakel en voor de rest voor de maatschappij van weinig of geen nut zijn.

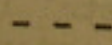
Tegen deze laatste categorie zouden wij krachtig willen protesteren. Het machinepark van de Schakel is geen individueel bezit. Het is wel een bezit van de Schakel zolang deze bestaat en wordt uitgegeven. Moest er ooit met opgehouden worden dan krijgen deze machines en toestellen,

zoals vooraf werd overeengekomen, en of andere parochiële bestemming.
 Niet ten dienste van de gemeenschap ? Wie durft zo iets beweren ? Eerst en vooral staat de Schakel - die dan toch de hoofdbrok vormt en waarvoor deze machines werden aangekocht - zeer ten dienste van de gemeenschap. Of lezen deze mensen de Schakel nooit ? Daarbij komt dan nog dat zij die deze machines bedienen in het verleden steeds hun dienstbaarheid hebben getoond voor gelijk welke organisatie of individu. Zij werden steeds bereid gevonden om gelijk welk werk uit te voeren dat hen werd gevraagd en er zelfs hun kostbare tijd in te steken. Alleen moest dit gevraagd worden. Maar dat...schijnt voor sommigen zelfs te veel te zijn.

Wat deze personen beogen, weten wij heel goed, namelijk dat dit bewuste machinepark ^{zich} ergens in een voor het publiek toegankelijk lokaal zou moeten bevinden, waar iedereen, die het wenselijk zou vinden, er op gelijk welk tijdstip gebruik zou kunnen van maken. En dat is nu juist iets - en dat durven wij ook openbaar verklaren - waar de Schakelmensen zich kategoriek blijven tegen verzetten.

Waarom ? Wel heel eenvoudig ! Deze mensen weten maar al te goed hoeveel deze machines waard zijn, hoe secuur zij moeten behandeld worden, en hoeveel zij waard zijn, niet alleen uitgedrukt in geld, maar vooral in waarde voor de Breendonkse gemeenschap. Daarom, en daarom alleen wil de Schakel-redactie zichzelf en haar materiaal ten dienste stellen van deze gemeenschap, maar het niet ten prooi werpen...

A. DESMEDT.

exclusief

DE MAAGD VAN PARIS

"Van horen zeggen, hoort men veel liegen", zegt de volksmond. Zoals in de meeste gezegden schuilt ook hier heel wat waarheid in. Doch niet alles wat verteld wordt is leugen. Maar feit is dat waarheid soms moeilijk van verdichtsel te onderscheiden valt.

Ik heb eens met hoofd geschud toen ik vernam dat er in Breendonk iemand was komen wonen die bekendheid had verworven als strip-teasedanseress in een van de belangrijkste nightclubs in Parijs. Zij trad zelfs jaren op als hoofdvertokster in een zeer bekende revue.

"Cafépraat", dacht ik bij mijzelf. De verspreider van dit gerucht had hiermee wel een hoofdkwakkel afgeschoten.

Doch dit nieuwsje bleef in m'n achterhoofd zitten. M'n nieuwsgierigheid haalde tenslotte de bovenhand en... ik trok op verkenning uit.

Aanvankelijk schrikte het bezoek aan zulk personage mij wel een beetje af. Maar gesteld dat alles waar was wat men vertelde, welke primeur, welke vette kluif zat hier niet in voor de SCHAKEL. Maar hoe zo'n persoon benaderen....

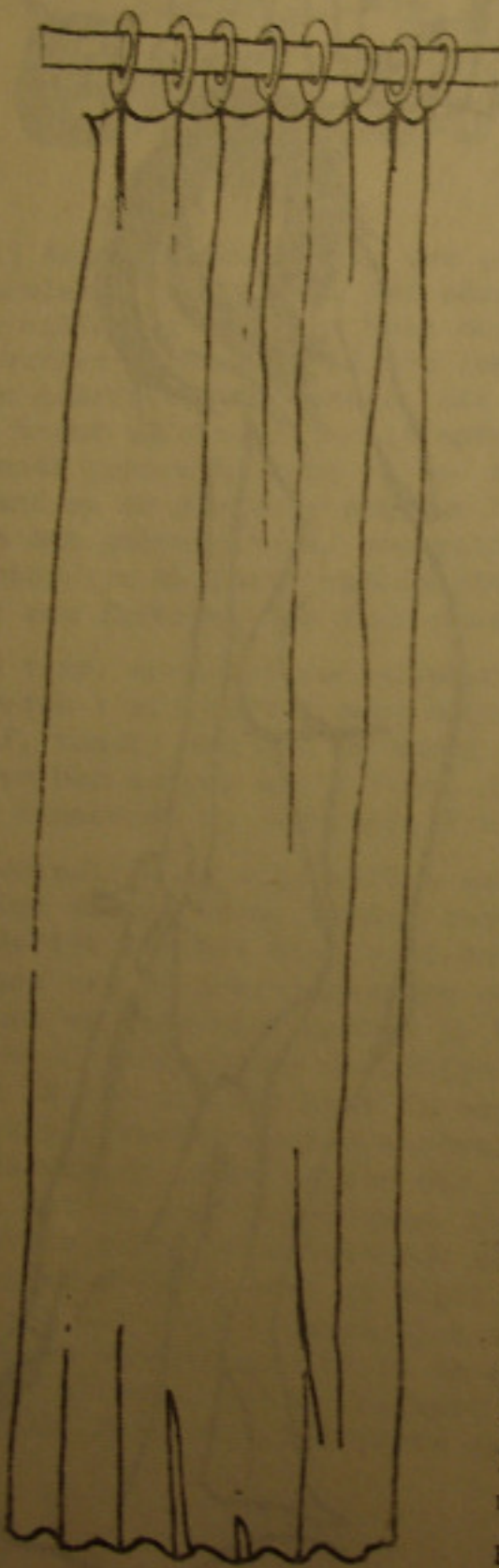
Tenslotte ging ik dan toch naar "Minouche". Haar naam had ik ondertussen ook al vernomen, zodat ik niet beter wist dan, nadat ik mij had aangemeld, deze vrouw "zo" aan te spreken nadat ze mij vriendelijk welkom had geheten.

Ik werd binnengeleid in een nette leefkamer. Twee kinderen werden uit hun spel opgeschrikt. Ik ook was lang niet op m'n gemak,

'k beken het graag. Op de uiterste rand van de mij aangewezen stoel gezeten, durfde ik de drink aannemen die deze vrouw mij minzaam had aangeboden.

Zij verwijderde zich even en liet mij met de dolste gedachten achter. Zo'n nette verschijning, een grote slanke vrouw met innemend gelaat, leek mij meer op een huismoeder dan op een danseres. Haar figuur leende er zich stellig toe, maar haar stem deed eerder denken aan een operazangeres.

Na een moeizame inleiding kwam ons gesprek dan toch stilaan op gang. Zonder blozen vertelde zij mij, dat zij inderdaad tien jaar lang het bedoelde beroep had uitgeoefend op de Parijse Place de Pigalle. Op mijn vraag, hoe zij als Belgische daartoe gekomen was, kwam dan het hele verhaal.

"Minouche" werkte in Brussel op kantoor. En wat wordt er zoal besproken tussen allemaal meisjes van rond achttien jaar. Nadat enkele van die meisjes eens een nachtrevue hadden bijgewoond in deze stad, kwam dan 's anderendaags de start van dit alles. "Minouche", die het toen ook al wat kon uitleggen, wou aan haar vriendinnen niet toegeven dat ook zij niet naakt op de planken zou durven staan. Er werd een weddenschap afgesloten en "Minouche" ging zich de volgende dag aanbieden bij een uitbater van een dergelijke instelling en...werd onmiddellijk aangeworven.

"Minouche" won de weddenschap en verliet kort nadien het kantoor. Na een drietal maanden in Brussel gewerkt te hebben in haar nieuw beroep, werd zij gepolst door de directeur van een der grootste nachtclubs van Parijs. Een korte aarzeling en dan sloeg zij toe. En een tienjarige loopbaan in de lichtstad begon.

Vanwaar haar dubbele bijnaam? Och, heel simpel, vertelde zij mij, terwijl zij opnieuw m'n glas vulde en zich gemakkelijk neerleide in een zetel tegenover mij. De meisjes op kantoor noemden mij altijd "Minouche". Waarom? Ik ben er zelf nooit achtergekomen. Tenslotte interesseerde het mij zeer weinig. "De Maagd van Parijs" was de titel van een succesrijke show, waarin ik als strip-teas-danseres de hoofdrol had, eigenlijk de clou van de vertoning, omdat ik alleen mij "helemaal" liet zien. Die naam ben ik ook nooit meer kwijtgeraakt.

Er werd gebeld en een vriendelijke heer kwam de kamer binnengestapt. "Minouche" stelde

zij een haar echtgenoot voor. Deze laatste toonde overduidelijk interesse voor dit interview en stelde op zijn beurt vragen over onze gewenste en haar bewoening.

Toen ik haar vroeg hoe zij met zijn gezin in Brazilië leefde was, vertelde zij vrijuit dat zij altijd graag op de kustten had willen wonen, maar dat hier een woonst gevonden had, die zij heeft definitief te nemen besloten.

Daarna opperde zij de idee, dat het meest interessante van komen zijn die in Parijs aan de hand van de laatste opvoering, een kleine egaste publiciteit, ook wel zou doen. Waarschijnlijk had "Wissel" de voorstel op zijn gezicht bevestigd, want toen het vertelde zij mij dat het en dit al eens gedaan voor een of ander goed doel. Daarbij zou het haar een specifieke kosten die zelfs twee miljoen te krijgen.

et twee weken - was drink of verwanding de overname ? - Het is de volgende editie. Een Parijsse afde in ... Brazilië ? Wie zou deze kans niet krijgen ? Maar wie zal ze krijgen ?

Alfred BERTHE.

DAG Klapper

JANUARI 1974

Maandag 14.

Uit Brussel vernemen we dat Victor Moortgat op 92-jarige leeftijd is overleden. Iedereen, klein en groot, jong en oud, ~~ziet~~ nog levendig de figuur van Victor Moortgat voor ogen : steeds aan het werk, tijd voor een diepzinnig gesprek en enorm veel eerbied voor alles wat leeft.

Dinsdag 15.

De Breendonkse bloemenwijk wordt steeds maar mooier. Dat kunt U nu overduidelijk niet zo vlug bemerken maar wel 's avonds en 's nachts. Tientallen lichtpunten zorgen er voor dat deze woonwijk in een echte zee van licht baadt zoals het gewoonlijk gezegd wordt. Alleen de bewoners van de Moorstraat bezien met tranen in de ogen deze lichtzee maar moeten rap deze tranen uit hun ogen vagen, willen ze niet ergens op of in lopen. Hun petieterige verlichtingslampjes vormen nu wel een sterk contrast met deze moderne verlichte bloemenwijk.

Van baden gesproken. Hier en daar hoorden we reeds fluisteren, dat er in Breendonk een zwembad was en dan nog wel juist in de aangehaalde woonwijk. Wij zijn even gaan kijken en hebben inderdaad veel water gezien, en massa water zelfs. Maar zwemmen ? Brer.

Donderdag 17.

Na de storm van gisteren krijgen we vandaag een echt lenteweertje. Deze uitzonderlijk zachte winter zal misschien wel eens geschiedenis maken. Zelfs de vogels verstaan er niks meer van. Sommige dagen hoort men ze fluiten alsof het mei is, terwijl ze andere dagen onzichtbaar zijn en er toch nog aan denken dat het nog winter is.

Zaterdag 18.

De leden van de Boerenbond vieren hun jaarlijks feest. De dag wordt ingezet met een eucharistieviering in de kerk, waarna aan de aanwezige mannelijke leden een flink pak worsten wordt voorgeschoteld. 's Avonds en

DAGklapper

JANUARI 1974

Maandag 14.

Uit Brussel vernemen we dat Victor Moortgat op 92-jarige leeftijd is overleden. Iedereen, klein en groot, jong en oud, ziet nog levendig de figuur van Victor Moortgat voor ogen: steeds aan het werk, tijd voor een diepzinnig gesprek en enorm veel eerbied voor alles wat leeft.

Dinsdag 15.

De Breendonkse bloemenwijk wordt steeds maar mooier. Dat kunt U nu overdag niet zo vlug bemerken maar wel 's avonds en 's nachts. Tientallen lichtpunten zorgen er voor dat deze woonwijk in een echte zee van licht baadt, zoals het gewoonlijk gezegd wordt. Alleen de bewoners van de Moorstraat bezien met tranen in de ogen deze lichtzee maar moeten rap deze tranen uit hun ogen vagen, willen ze niet ergens op of in lopen. Hun petieterige verlichtingslampjes vormen nu wel een sterk contrast met deze moderne verlichte bloemenwijk.

Van baden gesproken. Hier en daar hoorden we reeds fluisteren, dat er in Breendonk een zwembad was en dan nog wel juist in de aangehaalde woonwijk. Wij zijn even gaan kijken en hebben inderdaad veel water gezien, een massa water zelfs. Maar zwemmen? Brer.

Donderdag 17.

Na de storm van gisteren krijgen we vandaag een echt lenteweertje. Deze uitzonderlijk zachte winter zal misschien wel eens geschiedenis maken. Zelfs de vogels verstaan er niks meer van. Sommige dagen hoort men ze fluiten alsof het mei is, terwijl ze andere dagen onzichtbaar zijn en er toch nog aan denken dat het nog winter is.

Zaterdag 18.

De leden van de Boerenbond vieren hun jaarlijks feest. De dag wordt ingezet met een eucharistieviering in de kerk, waarna aan de aanwezige mannelijke leden een flink pak worsten wordt voorgeschoteld. 's Avonds en

en wellicht tot vroeg in de morgen, wordt er lustig met de beentjes gezwaaid, gelachen en gesprongen om er een droge keel van te krijgen. Maar ook daarvoor was er een remedie.

Zondag 20.

De Breendonkse K.W.B.-volleybalploeg zet haar zegereeks verder. Nu zijn het de palingvissers uit Mariekerke die met 3-0 cijfers naar de Schelde worden gestuurd. En zeggen dat deze jongens eens zo vermaard waren, **niet** alleen wat de paling betrof maar ook wat het volleybal-spelen aanging.

Maandag 21.

Maurice Hofmans van de Jan Hammeneckerstraatse wasserij heeft vandaag pech. Door een ongelukkig maneuver bij het achteruitrijden met zijn camionette rijdt hij de mooie glazen entree in stukken. Gelukkig kwam hij er enkel met de schrik, maar... met duizenden en duizenden glasscherven vanaf.

De K.A.V. zet zijn reeks kursussen over dieetvoeding verder. Nogmaals willen wij een oproep tot de moedige mannelijke wezens doen om deze zeer interessante cursus bij te wonen in het Centrum.

Dinsdag 22.

Met verslagenheid en verstomming vernemen we het overlijden van Jozef Peeters. Meneer Peeters, zoals iedereen hem kende en ook noemde, was lid van verschillende bewegingen en organisaties, waarin hij in vele gevallen een verantwoordelijke taak vervulde. Op een andere pagina wordt een "In Memoriam" aan deze zeer verdienstelijke parochiaan gewijd.

Donderdag 24.

We wensen ons dit keer te richten tot de Breendonkse zieken die thuis of in een hospitaal worden verpleegd en over wie weinig woorden worden gerept. Tot hen willen we zeggen dat ze niet uit onze gedachten zijn en dat de ganse Schakelredactie haar best doet om voor hen de Schakel een zon te maken. We hopen dat ze spoedig hersteld zullen zijn en hun taak weer zullen kunnen opnemen in onze gemeenschap, want vergeet het niet : we kunnen iedereen best gebruiken om een zon te zijn voor anderen.

Vrijdag 25.

Het ligt nu definitief vast. Er komt in Breendonk, buiten de 8^e Centrumrally op 2 juni een nieuwe toeristische zoektocht, met name

3- Provinciënrally. Nadere inlichtingen hierover kunt U nog wel vernemen in dit en volgende schakelnummer.

Zaterdag 26.

Onder een ongemeen grote belangstelling wordt Jozef Peeters ten grave gedragen. Als ere-voorzitter van de Bond van Grote en Jonge Gezinnen, lid

van de kerkfabriek, lid van de schoolkommissie en van tal van andere organisaties heeft hij aan vele personen, wellicht een betere levenskans gegeven.

De K.W.B. en K.A.V. kunnen het niet laten te verbroederen of te verzusteren. Ook dit jaar vieren zij hun algemene vergadering met een eucharistieviering en een stijlvolle maaltijd bij kaarslicht en met wijn. Nadien zorgt het traditionele "Joffra" voor een bovenste beste ontspanning. Spijtig dat wij hen in de toekomst zullen moeten missen want Joffra legt er de riem af. Charel Cleemput - en wij feliciteren hem nu reeds - wint tijdens deze feestelijke avond een Lourdesreis, terwijl ook Roger Van Dessel letterlijk wordt gebraden in zijn braadoven omwille zijn overwinning in het kaartkampioenschap.

Zondag 27.

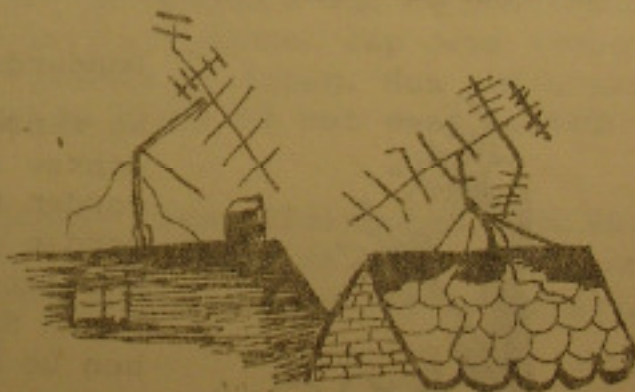
Nauwelijks is het ene feest in het Centrum afgelopen of een ander begint reeds. De Vereniging voor gehandikaptten "En toch schijnt de zon" viert vandaag feest. De pret wordt ingezet bij een lekkere maaltijd, nadat ook zij in een speciale eucharistieviering hun dank hadden uitgesproken. Over de diverse manifestaties leest U wellicht meer in het recente Schakelnummer.

Maandag 28.

De Week van de Soldaat, die wordt ingezet op zaterdag 2 februari en eindigt op 8 februari, wordt druk voorbereid.

Woensdag 30.

Alle dagen zien we 's morgens, wanneer we de straat uitwandelen, meerdere afgeknakte antennes die de hevige stormwinden van de laatste weken en maanden niet hebben kunnen trotseren. Wellicht een vingerwijzing om bekwame spoed te maken met de kabeltelevisie. Dan kunnen alle onsierlijke antennes van de daken verdwijnen en wordt het esthetisch uitzicht van het ganse dorp wellicht ook een stuk verbeterd.

Donderdag 31.

Weer lopen er menseneters - wij willen eigenlijk zeggen : metende mensen - rond in de Moorstraat. Naar wij uit geheime bron vernamen zou het ditmaal gaan over een verbindingswaterleiding tussen de Bloemenwijk en de Moorstraat. En wij die dachten dat er van de nieuwe Moorstraat nu toch iets ging komen.

Een maand van het nieuwe jaar zit erop. Het gaat toch allemaal vlug, is het niet ? Weten we nog wat we de eerste dagen van 1974 diep in onszelf hadden voorgenomen ? Wellicht hebben velen van deze goede voornemens de plaats moeten ruimen voor andere ideeën.

Vrijdag 1.

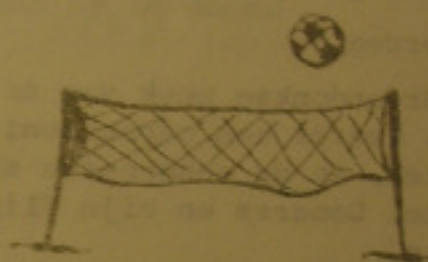
Met onze beide ogen open zetten wij de kortste maand van het jaar in. Naar men altijd gezegd heeft, zijn het enkel de metsers die morgen op 2 februari één oog opendoen.

Zaterdag 2.

Op het terrein van de Schaafstraat wordt gevoetbald tussen de K.W.B. en een Pottenfabriek van Niel. Hopelijk wordt het een zeer sportieve strijd, waarover u wellicht meer te lezen krijgt op een andere bladzijde.

Zondag 3.

Ook de Puurse volleybalploeg wordt door onze Breendonkse K.W.B.-spelers met lege handen naar St. Pieters gestuurd. 3-0 in minder dan 30 minuten. De setstanden - voor wie er zich aan interesseert - 15 - 1 - 15-6 en 15-1. Onmiddellijk nadien vertrok er een kleine afvaardiging naar Willebroek om er de komende tegenstander, Kalfort, te gaan bekijken.

's Namiddags zullen vele mensen in de gemeente weer een bedenkelijk gezicht getrokken hebben.

Inderdaad er werd weer eens gewerkt aan de toekomstige zuiver toeristische zoektocht, die bedoeld is als een gezinsuitstap, naar verborgen plaatsjes in de omgeving.

's Avonds weer toneel in Breendonk. De bekende toneelgroep uit Wintem komt op de planken met "Een huwelijksreis zonder man", een blijspel dat zelfs de grootste zwartkijker deed lachen. Een bomvolle zaal bewees nog maar eens dat er in Breendonk toneelliefhebbers zijn. Wie zet de eerste stap om er zelf terug mee te beginnen???

Maandag 4.

Iemand deed ons opmerken dat Roger Van Dalm een slechte gewoonte begint af te leren. Roger is er namelijk in geslaagd het afgelopen jaar geen enkele keer gebotst te hebben. Een dikke proficiat en doe zo voort.

Dinsdag 5.

Van ongelukken gesproken. Het is alsof Jeanne Verlinden, echtgenote Johannes De Bondt uit de Beenhouwerstraat ons gehoord heeft, zij breekt haar pols. Dat betekent voor Jeanne minder koken, kuisen en meer stilzitten. Spoedig beterschap!

Woensdag 6.

Vandaag vernamen we nog een ander en dan nog zwaarder ongeval. Het betreft hier Fons Goossens uit de Achterheide, je weet wel, de man van het vervoer. Fons heeft enkele tijd geleden een flinke

botsing meegemaakt en is nog steeds herstellende van de verwondingen. Ook hem wensen we een spoedig herstel toe.

Alsof de winter een laatste offensief wil inzetten, begint het vandaag terug te sneeuwen, afwisselend met flinke regenbuien. Dit is oorzaak dat de verbindingsweg tussen de Moorstraat en de Bloemenwijk in een echt moeras herschapen wordt. En zeggen dat men daar nu ook een tweede verbinding voor de waterleiding aan het plaatsen is. Er is zeker meer water boven als onder de weg waar het water in buizen loopt.

Vrijdag 8

Totaal onverwacht luidt er in de Buisseretlaan in het diepste van de nacht een sirene. Niemand weet wat er precies is gebeurd, maar even na drie hield het spookachtig geluid op. Het deed ons denken aan het loeien van een toeter van een auto die het heu was opgesloten te zijn tussen 3 muren en een garagepoort.

Zaterdag 9.

De Breendonkse week van de soldaat wordt vandaag ingezet met een soldaten-mis. Weeral een gebeurtenis die zeker het vermelden-waard was. De ritmische muziek, en de aangepaste zang waren werkelijk af. Een dikke proficiat voor Marcel Demares en zijn flink koor, om de twee trompettisten niet te vergeten.

Zondag 10.

Eigenlijk valt er vandaag weinig te melden, tenzij we het feit dat Dr. Willems op zoek is naar de volleyballende jeugd als een nieuwe mogen beschouwen.

Dinsdag 12.

Stormwind, met windsnelheden die meer dan 100 kilometer per uur bedragen. Dat is zowat heel in het kort het weerbericht van het K.M.I. En voor een keer hadden ze daar in Ukkel gelijk, tot ons groot spijt. De wind loeide inderdaad om de hoeken en vele takken van bomen, het strijden moe, kwamen met een lelijke kwak tegen de grond terecht. Ook antennes werden gewoonweg afgerukt, zodat de kabeltelevisie hier voor vele gezinnen een geruststellende oplossing zal zijn. Ook in de brouwerij Moortgat vielen er stukken bijeen te vegen : een gedeelte van een kleine hangar heeft gedurende enkele onderdelen van een seconde zalig in de lucht kunnen rondslingeren, tot de pret uit was en met flinke bons de veilige grond werd bereikt.

Woensdag 13.

In onze brievenbus treffen we de menu ofte spijskaart aan die ons moet toelaten onze buik flink rond te eten in het Centrum. Voor een goed werk : de opbrengst van deze eetpartij gaat immers in de centrumbeurs om de onkosten te dekken die zullen gemaakt worden bij de verbouwingen.

Donderdag 14.

E.H. De Roeck heeft het aan de verkeerslichten op de baan Brussel-Antwerpen aan de stok gehad met een al te voortvarende autobestuurder. Toen

hij aan Van Camp de autoweg wou kruisen en het licht voor hem op groen stond, werd hij met fiets en al tegen het asfalt geholpen door een chauffeur die persé in de korst mogelijke tijd in Antwerpen wilde zijn. We stellen u gerust : aan meneer De Roeck mankeert niets, op een paar schrammetjes na dan.

Vrijdag 15.

Velen zullen wel enige binnenpret hebben gehad toen zij het combi-wagentje van de rijkswacht met een kant op een veilige hoogte boven de grond zagen staan. Inderdaad de speurende rijkswachters hadden het ongeluk in het dorp een platte band te rijden. Met hun tweetjes hebben de mannen van de wet dit karweitje vlug opgeknapt en zijn dan stilletjes verdwenen, naar veiliger oorden, om nieuwe krachten op te doen.

Mede werkers

✓ Aerts Arnold
 ✓ De Clercq Bert
 ✓ Desmedt Alfons
 ✓ Dewachter Staf
 Leuwers Denise
 Moortgat Jan

De losse Noe
Simon Mand
Jabbe Jee
Ned. van
Meyshelt Oud

✓ Schellemans George
 Van den Heuvel Cois *V. d. Van. Steyger*
 Van Geel Jan
 ✓ Van Zaelen Frans *Verbeke Grijp*
 ✓ Vivijs Staf
 ✓ Zuster Jozefine
 ✓ Zuster Michael.

Tekeningen : ✓ DE CALUWE Luk
 ✓ AERTS-LEMMENS Rita
 ✓ SMETS José

Samenstelling Dagklapper : DESMEDT Alfons
 DEWACHTER Staf
 Sport : VERBEECK Cois

Technische Afwerking : DESMEDT Alfons - SCHELKENS Lisette - VIVIJS Staf